

gen af enkelte Uttringer i de forskjellige Actstykker; jeg vil ikke udtale nogen bestemt Mening desangaaende; thi det er aldeles vist, at der kan gives meget forskjellige Fortolkninger, saa at sige af enhver Udtalelse, og, dersom Sagen alene kunde afgjøres efter den Fortolkning, der er understøttet med de bedste juridiske Argumenter, vilde jeg endog troe, at vi maa skee nok kunde faae den omtvistede Bestemmelse ud af Budskabet. Men Enhver vil dog vistnok erkjende, at det dog virkelig ikke i dette Tilfælde kommer an herpaa. Hvad der derimod, for mig idetmindste, og for endeel af de øvrige Medforslagsstillere har været det Afgjørende, allerede da det første Forslag fremkom fra vor Side, da vi vare Medlemmer af det først nedfattede Udvalg, det er, hvad der ogsaa udtrykkelig er paaberaabt ved Motiveringingen af vort Botum, de Udtalelser, som fra den ærede Primierministers Side fandt Sted i Udvalget (Hør!). Vi have allerede dengang erklæret, at det var disse Udtalelser, som dengang bevægede os til at gaae ind paa det Forslag, som vi da fremførte. Vel har den første Fraction af hiint Udvalg i sin Betænkning antydet, at den dog ikke fandt disse Ministerens Udtalelser overbevisende for sig, og det kan, efter hvad jeg tidligere har sagt, findes ganske rimeligt, at Nogle finde dem overbevisende og Andre ikke; men, naagtet jeg fuldkommen deler den Anskuelse, som ogsaa dengang blev udtalt af hiint første Fraction af Udvalget, at det ikke er ønskeligt at bringe de Udtalelser, som have fundet Sted i Udvalget, herind i Salen, troer jeg dog, da de ere paaberaabte i det Botum, hvori jeg har Deel, herom nu at turde sige Saameget, som vist sikkert heller ikke fra nogen Side skal modsiges, at den ærede Ministers Uttringer ved Sagens første

Behandling i Comiteen gif ud paa, at det nuværende Ministerium ved sine diplomatiske Forhandlinger om denne Sag var saaledes gaaet ud fra den Forudsætning, at Ophævelsen af Kongelovens Arvefølge maatte være indbefattet derunder, at det ikke uden Brud paa Tro og Love — eller, som den ærede Minister kalder det bonne foi — vilde kunne fortsætte Forhandlingerne, hvoraf man vilde udrydde det omtalte Punkt. Den ærede Minister udtalte fremdeles, at han maatte ansee det for faare vanskeligt for noget som helst andet Ministerium, efter det Standpunkt, Forhandlingerne havde faaet, at paabegynde disse paa en anden Basis. Denne Erklæring var med Hensyn til Ministeriets egen Stilling vistnok tilstrækkelig klar og uimodsigelig. Med Hensyn til, hvilken Vægt man skal tillægge den udtalte Anskuelse ogsaa om et andet Ministeriums Stilling, ja, saa kan der jo i den Henseende naturligtvis være forskjellige Forestillinger og Meninger. Os forekommer det imidlertid at være saa klart, at der ikke kunde være Tvivl derom, at saadanne Forsøg fra et nyt Ministeriums Side vilde blive frugtesløse, i Særdeleshed, naar saadanne Forsøg først kom frem, efterat allerede Resultatet af de tidligere Forhandlinger var optaget i det Kongelige Budskab. I det jeg altsaa maatte betragte det, der i og for sig var ønskeligt, som Noget, der maatte tilfredsættes, naar iøvrigt et andet væsentligt Niemeds Opnaaelse ikke skulde umuliggjøres, saa forsøgte jeg i Forbindelse med 6 daværende Rigsdagsmænd at stille det Forslag, der foreligger i den tidligere Comiteebetænkning.